

Det er derfor, jeg synes, at hr. Frank Jensens tone i dag er fuldstændig skinger i forhold til det saglige oplæg...

Første næstformand (Svend Auken):

Undskyld, men statsministeren har ordet og har krav på betydelig mere ro i salen!

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

... som hr. Aage Frandsen lagde til grund for forespørgslen i dag, og det, jeg efterlyste, var, at hr. Frank Jensen i dag måske var kommet med nogle bud på nogle ting i stedet for disse polemiske angreb.

Så vil jeg kun sige til hr. Holger K. Nielsen, at det virkelige liv jo altså er sådan, at vi alle sammen i løbet af en dag får mange henvendelser om mange ting. Jeg ved ikke, om hr. Holger K. Nielsen har det sådan, at hvis der er nogen, der ringer til ham om en eller anden ting, så knalder han røret på og siger, at det vil han ikke snakke om. Ja, det kan godt være, at hr. Holger K. Nielsen gør det, jeg ved det ikke, men vi er jo ikke alle sammen selv herre over, hvilke henvendelser vi får. Vores virkelighed – og det gælder også vore særlige rådgivere – er jo, at dagligdagen byder på mange forskellige slags henvendelser, og dem prøver man så at behandle, så godt man kan.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Aage Frandsen som ordfører. Jeg må gøre opmærksom på, at hver ordfører har ret til tre korte spørgsmål.

Kl. 14.15

Aage Frandsen (SF):

Jeg vil godt som ordfører for forespørgerne takke for debatten og også takke for, at det nu tyder på, at alle i Folketinget kan stemme for det forslag til vedtagelse, som vi har fremsat, og som så indebærer som det fremadrettede, at man får et udvalgsarbejde, hvortil, som det jo så er fremhævet, der skal nedsættes et udvalg, som fortrinsvis skal bestå af uafhængige sagkyndige.

Jeg går også ud fra, som statsministeren sagde i sit svar til hr. Keld Albrechtsen, at regeringen, og det vil sige statsministeren, i det videre arbejde så formentlig indkalder de partier – og det vil sige alle partier – der nu stemmer for forslaget til vedtagelse.

I den forbindelse har jeg også hørt debatten sådan, at der sådan set ikke er noget, som udelukkes fra at kunne ligge i kommissoriet. Dog

må man nok sige, at hvorvidt man skal have spindoktorer, eller man skal have særlige rådgivere eller ej ikke sådan lige er det, man går ind i, men man opstiller i hvert fald kriterier. Dertil kan man sådan set også anføre, at det også er et spørgsmål om, hvorvidt det overhovedet gavner noget at have den slags ting. Så det er en meget åben mulighed for et kommissorium. Det vil også sige, at det, som har været berørt til sidst, nemlig forholdet mellem en særlig rådgiver og et parti, er et område, der skal være større klarhed omkring.

Jeg går også ud fra, at man i det videre arbejde, som det sig hør og bør, når man laver den slags på baggrund af debat i Folketinget og nedsettelse af et udvalg, så også ser på, hvem de kloge mennesker er, som kan give os råd. Det betyder ikke, at man nødvendigvis retter sig efter det, men det er jo nok sådan, at de mennesker her ville give ganske kloge råd til os på samme måde som i tidligere betænkninger, både Nordskov Nielsen- og Bundgaard-Nielsen-betænkningerne, sådan at det er noget, som indgår som en slags regel- og retsgrundlag for både regering og for Folketinget.

For os er det et ærinde, som vi har fulgt i flere år, nemlig en sikring af, at embedsmandssystemet er så godt som overhovedet muligt, selvfølgelig ikke kun for regeringen, men også generelt for Folketinget og for offentligheden.

Derfor vil jeg godt som det sidste sige, at vi kan lave så mange regler, vi vil, vi kan prøve på at skrive dem ned, men der er ikke noget, som er mere afgørende end ministrenes moral, de særlige rådgiveres moral, embedsmændenes moral. Det er også helt afgørende i den her forbindelse.

Når det drejer sig om forholdet til pressen, vil jeg sige, at det i høj grad er et spørgsmål om en kritisk presse, som ikke lader sig spise af, når en spindoktor leverer en historie, men hele tiden tænker på, at uanset at det er noget, man har fået serveret, og uanset at man måske har fået det alene, så har man en faglighed og en forpligtelse til det, man er uddannet som, nemlig at være journalist, som skal sørge for, at det, der måske ikke kommer ud af sig selv, kommer ud til folket, fordi folket har krav på det.

Derfor kan vi godt lave nogle regler, men det vigtigste, der skal være grundlag for det her, er et samspil og i høj grad et spørgsmål om en kritisk presse, der netop også i de her tider, hvor der bygges systemer op i organisationer og partier og i ministerier, er klar over, at det filter og